

Bestemor og Andrine i fjellet

Av Unni Bakke

Hei, dette er Andrine, hun er 8 år og går i 3. klasse. Bestefaren og bestemoren hennes har hytte i Storlidalen i Trollheimen, og dit drar Andrine så ofte hun kan. Av og til har hun med seg en venn eller to, men oftest er bare pappaen hennes med. Nå skal dere få høre litt om hvordan hun har det på fjellet.

Tidlig i oktober høsten 2004 har Andrine kommet sent en fredag kveld sammen pappa. Det er mørkt, men månen lyser og viser dem stien opp til hytta. Andrine er som alltid førstemann frem, og det er trygt å vite at bestemor og bestefar står på trappa og venter. I kveld vil Andrine bare legge seg med en gang, og hun kryper sammen under dyna på blårommet sitt, og snart sover hun.

Morgenen har kommet, frokostgrøten til Andrine er ferdig, det er bare å sette seg til bords og spise. Pappa og bestefar skal på rypejakt i dag, og bestemor og Andrine skal på tur opp mot Halsbekkdalen. Før de begynner å gå knytter bestemor et fargerikt gult og rødt skjerf om hodet til Andrine. Det er for at hun skal vises godt, så ingen jegere skal tro at hun er ei rype eller noe sånt.

Det er en fin og varm oktoberdag, løvet har falt av bjørka, det ligger på bakken og gjør det vanskelig å finne kantarellene vi leter etter på veien opp. Vi tar en liten drikkepause ved den store furua ovenfor kilden, mens vi kikker på fjellene mot Innerdalen. Andrine vet at litt bak og til venstre for Kringelhø ligger Blåfjell fra barne-tv, eller som det egentlig heter, Innerdalstårnet. Hun var i Innerdalen året før sammen med bestemor og bestefar.

Når de fortsetter ser de ekstra nøye på bakken, og de finner noen få og små kantareller. Disse har de oppi en papirpose bestemor har tatt med. Etter en stund finner Andrine turens største og fineste kantarell. Begge synes det er morsomt å plukke sopp, og de kappes nok litt om å plukke flest.

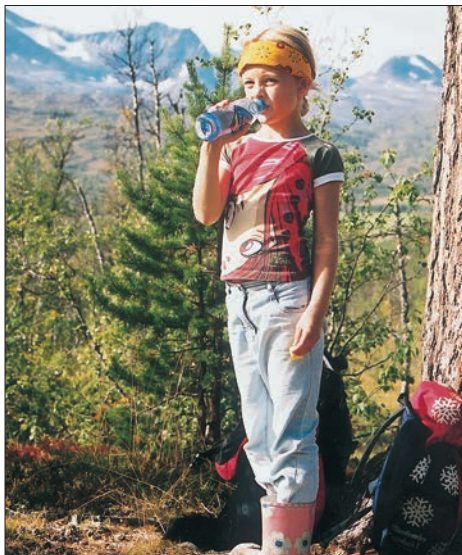

Foto: Unni Bakke

Bestemor synes det er kjempequivelig å gå på tur sammen en så sprek og glad unge som Andrine. I tillegg er hun så interessert i alt de ser og finner, blomster, bær, dyrespør og dyrebæsjer, og alle fjelltoppene. Det er ikke mange turgåere som kan navnet på så mange fjelltopper som Andrine kan, og flere av toppene har hun vært oppe på. Men i dag skal de bare på en kosetur.

I fjellsiden av Kvannflatbrona i lia over skog-grensa, viser bestemor Andrine Norges minste tre. Det heter musøre, er 1-2 cm høyt (lavt), og har oftest to blader på hver stamme. Bladene ligner på museører, og i tillegg er trærne viktig mat for mus om vinteren når de bor under snøen. Vi kan se hvor musene har bodd forrige

vinter, der har de spist opp trærne, og masse muselort ligger tilbake. Vi kan også se at musene har spist seg veier mellom de lettest tilgjengelige små områdene. Vi studerer bakken lenge og finner mange museboliger og spiseplasser. Andrine reiser seg etter en stund og ser seg omkring, opp og ned og til begge sider, så utbryter hun: ”Men bestemor, vi står jo i en kjempestor skog!” Og det har hun aldeles rett i!

Turen fortsetter bort til Halsbekken, og vi følger bekken langs kanten. Det synes Andrine er spennende, for da får hun klatre og hoppe litt på steinene i og langs kanten av bekken. Vi plukker med oss litt blå einerbær fra buskene som vokser der, det blir godt å ha i sausen når vi skal tilberede rypemiddager.

Så har vi allerede kommet fram til sletta der Halsbekken snor seg innover, den har laget flere små tjern på veien, og vi setter oss ved et av dem for å spise matpakken. Vi finner en fin plass med utsikt til mange topper, og Andrine vasser over bekken for å plukke en bukett med myrull. Den blir et fint minne fra turen.

Mens vi sitter og spiser, tar vi frem kikkerten.

Bestemor lurar på hva det er som beveger seg innerst på sletta rett under Fluren, og det er som hun trodde, noen reinsdyr. De kommer ned mellom Fluren og Kvannflatbrona, og vi teller etter hvert over 30 dyr. Vi har vinden imot oss, og bestemor sier til Andrine at hvis vi greier å sitte helt musestille så kanskje reinsdyrene kommer mot der vi sitter. Og ganske riktig, snart er de nærmeste ca. 30 meter unna. Da blir det litt for spennende for Andrine, og hun må flytte seg fra steinen hun sitter på og helt inn til bestemor. Da blir vi oppdaget av reinsdyrene, de ser litt på oss før de reiser seg på bakbeina og forandrer retning. Snart har de forsvunnet opp mellom Hyttaldalskammen og Hælbrona. Det var spennende! Andrine lurar på hva som ville hendt hvis de hadde kommet nærmere, og bestemor forsikrer om at reinen hadde kjent lukta av dem og løpt sin vei, for det er alltid sånn at dyrene er mye reddere for oss mennesker enn vi trenger å være for dem.

Etter en lang og fin dag setter vi kursen tilbake til hytta. Bestemor synes hun er heldig som har Andrine til barnebarn, og gleder seg til neste gang de kan ha en hel dag for seg selv. Det gjør Andrine også. Takk for turen!

Foto: Unni Bakke